

<https://lesyperyper.com/>

Μην φανταστείτε ότι μπήκα στη διαδικασία να αναλύσω ή να ερμηνεύσω στη λεπτομέρειά του το τελευταίο ποιητικό έργο του Βασίλη Αμανατίδη. Αυτό που συνέβη είναι ότι:

Κυλίστηκα

μέσα του το άφησα να με διαπεράσει όμως ίσα που το άγγιξα,

Αυτό που συναντώ στο έργο του Βασίλη είναι η Φωνή του, οι αρμοί της Φωνής του οι αναμονές της οι επαναλήψεις οι ρωγμές οι διακοπές οι αιωρήσεις της.

Η σωματική η ψυχική Φωνή του.

Είναι αυτή που μπαίνει σε δοκιμασίες δίνει κίνηση για να επεκταθεί στο τώρα και στο πάντα. Είναι αυτή που συνδέεται χαμογελάει μελαγχολεί βουτάει φοβάται πονάει ονειρεύεται όμως από μέσα της προβάλλει μια εσωτερική διαδικασία με ανοιχτή έκβαση.

Συναντάει την ελπίδα στο παράδοξο όπως

Στα Αποσιωποιοητικά

Στο χαμό του, χαμογελάει η Ζωή

Καίει το άνθος για να ανθίσει

Αν υπάρχει κάτι είναι αυτό που δεν είναι εδώ

Το αν άπειρο

Έλα ησύχασε άφοβέ μου

Στο Εσύ τα Στοιχεία, με έναν τρόπο τελετουργικό αφαιρετικά μυστηριακό φέρνει στο προσκήνιο τη ζωήμας σχέσης, την ανάγκη του να μοιραστεί, να εμπειρευθεί, να δώσει νόημα στα διάσπαρτα κομμάτια του να αντέξει την πορεία του προς το άγνωστο αλλά και το λησμονημένο, να πονέσει τον πόνο του αποχωρισμού, καθώς μας καλεί να υποδεχτούμε τις εσωτερικές κινήσεις που δίνουν πνοή στο λόγο, σε αυτό που έχει δράσει εκφραστικά βουβά μέσα του. Στοιχεία που αποτελούν και το γόνιμο έδαφος για τη μαγική στιγμή της συγχώνευσης για την ερωτική εμπειρία, την εμπειρία της σχέσης.

Μας θυμίζει ότι ο ψυχισμός χρειάζεται να αφήνεται να παλινδρομεί παθητικά, να μπαίνει στις εμπειρίες για να αναζωογονείται, να παλινδρομεί σε διεργασίες προψυχικών προ λεκτικών/ιχνών που συνιστούν πηγές της μνήμης. Από αυτές της πηγές θα αντλήσει υλικά με τα οποία από-μορφοποιείται και επαναμορφοποιείται ο ψυχισμός σε μια διαρκή συνέχεια.

Ο λόγος στο Εσύ τα στοιχεία όπως καιστη ψυχανάλυση δεν αποδίδει τον κόσμο διορθωμένο. Προσεγγίζει την αλήθεια με αβεβαιότητα ανοίγεται στον κόσμο του παράδοξου, εκεί όπου το εγώ συγχωνεύεται χάνεται μέσα στο αντικείμενο του πόθου. Χάνεται για να υπάρξει η ελπίδα να βρει το δρόμο του. Καθώς ονειρεύεται την ολοκλήρωση υποψιάζεται ότι το όλον δεν είναι ποτέ μια τελειωμένη υπόθεση. Το όλον θα του ζητήσει να ζήσει την εμπειρία της σχέσης για να συναντήσει τον άλλον και να αποχωριστεί τον εαυτό του μαζί με τον άλλον μέσα από τον άλλον, χωρίς τον άλλον. Μια συνεχής διαδοχή χωρισμών και διαφοροποιήσεων. Διαπραγματεύσεων με το αδιανόητο, αυτό το "Πράγμα" που δεν αποσύρεται αλλά παραμένει στο προσκήνιο, όμως από την στιγμή που προσδιορίζεται βλέπουμε την αμφιταλάντευσή του, Την προσπάθειά του να ισορροπήσει ανάμεσα στο Είναι και στο μη Είναι του.

Ακολουθώντας τις γραμμές των επαναλήψεων που οι δύο ερωτευμένοι στήνουν ανάμεσά τους θα σκιαγραφηθεί το χάρτη ενός χαμένου τόπου με ομοιότητες και αλλαγές μιας αρχέγονης χορογραφίας της κυκλικής πορείας της σχέσης τους.

Κι έπειτα ο έρωτας αποσύρεται και αφήνει στα σώματα τα σημάδια της απώλειας. Το ακατανόητο της απώλειας, ο κόσμος αλλάζει, δεν τον αναγνωρίζει πιά. Ένας κόσμος χωρίς κέντρο χωρίς βαρύτητα, πρόκειται για κάτι χωρίς προηγούμενο χωρίς όρια χρόνου...χώρου...Μια ακραία οδύνη που καταργεί τις ελλείψεις που διαλύει την πληρότητα του έρωτα Ψευδαίσθηση, Διάψευση. Τέτοια είναι τα ερωτικά, πόθος για την παλιά ενότητα. Μα πριν από τους εραστές ο άλλος κατοικεί μέσα μας, είναι αυτό από το οποίο αποχωριστήκαμε για να μπορέσουμε να συνεχίσουμε την ιστορία μας. Αυτό το αίνιγμα βαθιά στο ασυνείδητο όταν το αγγίζουμε μας μαγεύει και έτσι προχωράμε σε μια σταδιακή παράδοση του εαυτού μας όμως η καταστροφή αναπόφευκτη μάλλον προϋπόθεση της κίνησης, της δημιουργίας, της έκφρασης. Της έκφρασης που θα αποδομήσει τη νωθρή βεβαιότητα την εξουθενωτική επανάληψη.

Μέσα από την συνεχή αποτύπωση του ψυχισμού την επαναδιαπραγμάτευση του εαυτού και του άλλου του πραγματικού και της αλήθειας, ακολουθεί την ανέμη κίνηση μεταξύ παλινδρομήσεων και απαρτίωσης, επαναλαμβάνει ως μάντρα την αγωνία του αφανισμού, της επιθυμίας, της μοναξιάς μα δεν αρκείται πια σε εκδραματίσεις δεν είναι αυτονόητη η παράκαμψη του πένθους. Εδώ, ανάμεσα στις πτυχές του, Εσύ τα στοιχεία, αναζητάει έναν άλλον χώρο να σταθεί ή να καταρρεύσει τότε από την πλευρά της φαντασίωσης και τότε από την πλευρά της πραγματικότητας. Αναζητάει μια διαφορετική πορεία, μια πορεία των εσωτερικών και της ενοχής του πόνου της επανόρθωσης. Αυτή η ανάληψη της προσωπικής γεμάτη αγωνία ευθύνης ανοίγει το δρόμο για να μετασηματιστεί βιωμένη εμπειρία.

Μια βιωμένη εμπειρία στηρίζεται σε μια εμπειρία απώλειας. Στο πέρασμα από το mother-poem Μόνο Λόγος από το άμορφο στη μορφή και από την μορφή στην πράξη της βασανιστικής παραίτησής του, στο Εσύ τα στοιχεία, ο Βασίλης είναι περισσότερο παρών στον εαυτό του, ποιό κοντά στον εαυτό του. Με ένα βλέμμα, μια ιδιαίτερη κίνηση μια λέξη κάνει τα πράγματα να μοιάζουν πιο ελεύθερα και απείρωσα κινητά, σαν μια αναστολή της αλήθειας μέσα από την επίγνωση ότι δίχως την παραίτηση η ζωή μας δεν γνωρίζει μεταμορφώσεις, δεν μπορεί να φιλοξενήσει τα νέα Στοιχεία που μας προσφέρει καθημερινά η ζωή.

Πιο ελεύθερος από τις λέξεις του Εγώ, δεν αναπαριστά αλλά υψώνεται μες την ελευθερία του, μια ελευθερία ανησυχαστική, διότι δεν είναι πια μόνον η επανάληψη του παρελθόντος ούτε η εκ νέου παρουσίαση ενός παρόντος αλλά η απρόσμενη πηγή η οποία μπορεί να αντλήσει το μέλλον.

Η ποίηση καλεί εμάς του ψυχαναλυτές να την κατοικήσουμε και να εμπνευστούμε από τους τρόπους που οι ποιητές μπορούν, στον βαθμό που το κάνουν με επιτυχία, να φέρουν τη γλώσσα στη Ζωή και τη Ζωή στη γλώσσα. Εκεί που αρχίζουν να συγκατοικούν αυταπάτη και πραγματικότητα, η ενότητα με τη μητέρα και ο χωρισμός από αυτή.

Ο Βασίλης Αμανατίδης δεν θα πάψει ποτέ να μας θυμίζει ότι το εσωτερικό μας όνειρο και η εξωτερική μας αντίληψη και τα δύο ξεπηδούν από μια κοινή πηγή εμπειρίας όπου μητέρα-- βρέφος δεν ξεχωρίζουν από μια πρωταρχική "τρέλα" που όλοι έχουμε ζήσει και στην οποία πάντα θα επιστρέφουμε.

Δεν βιώνουμε ξεχωριστά την ξύπνια ζωή την ονειρική ζωή την μαγική ή την τετριμμένη την ονειροπόληση ή την πραγματικότητα σαν διαφορετικές μορφές εμπειρίας του εαυτού μας, έτι ο δημιουργός περνάει ανάμεσά τους για να αποσυντονίσει τον επαναλαμβανόμενο ρυθμό των καιρών μας καθώς αμφιβάλλει μπρος στις προσωπικές του θυσίες – βεβαιότητες για να προχωρήσει σε έναν ενδιάμεσο χώρο εμπειρίας. Ο Πονταλίσ μας παροτρύνει να αφεθούμε να προσληφθούμε, να κατεδαφιστούμε στο Είναι μας. Να μείνουμε στο σκοτάδι να ονειρευτούμε μέσα σε αυτό το σκότος που το διασχίζουν φωτεινά διαλείμματα , ενώ προσεγγίζουμε αυτό που μας είναι ριζικά ξένο.

Για να ξαναλειτουργήσει η σκέψη πρέπει προηγουμένως να σταθεί να καταληφθεί από τρόπο ή από θαυμασμό, να αφεθεί να συνεπαρθεί με κίνδυνο να χαθεί.

Και όταν δεν θα υπάρχει πια μέσα σε μένα ζωή, θα υπάρχει πια χωρίς εμένα, Α Θα Να τουλάχιστον να υπάρχουν όλος μέσα της εσύ.

Ας μην μετατραπούν όμως όλα αυτά σε έμμενες ιδέες. Αδύνατον να ερμηνεύσουμε να ακινητοποιήσουμε τον ποιητικό λόγο όπως και τον ψυχαναλυτικό λόγο, αυτόν που αποδίδει το ρυθμό μιας σκέψης τον σφύριγμα της ανάσας το άνοιγμα μιας αγκυλωμένης ρωγμής, μια εν κινήσει φευγαλέα

γραφή ραφή αφή μου

εκεί που είν' αυτό, που είσαι εκεί, που είσαι εσύ, εκεί εγώ, εσύ, το

Σόνια Λαζαρίδη

Κλινική Ψυχολόγος

Ψυχαναλυτική Ψυχοθεραπεύτρια